

## Hồi 303

### Sơ chiến đắc lợi

Yến Phi không hề hối hận vì đã bỏ lỡ cơ hội trở xuống địa đạo, sau khi quan sát được thực lực phòng thủ của địch nhân ở quảng trường, ấn tượng của chàng về Diêu Hưng đã hoàn toàn thay đổi, đồng thời cũng nhận ra nhận xét của mình về hấn trước đây là quá nông cạn.

Ngày đó chàng thấy địch nhân tập trung bố trí phòng thủ ngoài Biền Hoang Tập, tuy biết đó là kế hoạch mở rộng phòng thủ ra bên ngoài của địch nhân hòng khiến Hoang nhân không thể công vào trong Tập, song Yến Phi cũng không để trong lòng lắm, cho tới vừa rồi nhìn thấy các thứ vũ khí hạng nặng ngoài kia, chàng mới biết mình đã đánh giá địch nhân quá thấp.

Đa phần số trọng vũ khí này đều được cấp tốc chế tạo ngay trong các công xưởng của Biền Hoang Tập, nhưng máy bắn tên thì khẳng định là được vận chuyển từ Trường An theo đường thủy tới đây, còn bột đá vôi thì chắc chắn là thu thập ở các địa phương miền Bắc, chỉ nhìn điểm này cũng thấy được địch nhân đã chuẩn bị nghênh chiến kỹ càng và công phu dường nào.

Vì vậy chàng đã quyết định sẽ lập tức rời khỏi đây, hòng tìm các huynh đệ thông tri cho họ biết thực lực chân chính của đối phương, chứ lưu lại đây cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bởi Lưu Dụ tuyệt đối không có khả năng công đến Dạ Oa Tử, Đạo nhật phong trong tay chàng cũng khó lòng mà phát huy được tác dụng xoay chuyển cục thế.

Đám quân lính lần lượt đi vào, có kẻ còn cao giọng nói cười.

Yến Phi cảm thấy sĩ khí của bọn chúng cũng rất cao, điều này cũng có thể hiểu được, địch nhân vừa cô Biền Hoang Tập cố thủ, binh lực lạnh đông hơn Hoang nhân những ba lần, huống hồ chỉ cần nhìn số vũ khí bày trên quảng trường, lòng tin cũng đã tăng lên gấp bội rồi, tất cả những điều này cộng lại còn lợi hại hơn lời nói đầy mị lực của chủ soái gấp mấy lần.

Yến Phi đặt tay vào đốc Địch Luyện Hoa, chuẩn bị xuất kỳ bất ý đột kích xông ra cửa, dựa vào bộ y phục binh sĩ Tiên Ti đang mặc trên người và khẩu lệnh, thử vận khí xem có thể qua mắt được bao nhiêu cửa ải của địch nhân mà thoát khỏi đây.

Tiếng giày chiến dẫm lên bậc thang đập vào tai chàng.

Yến Phi thâm kinh ngạc, lẽ nào địch nhân lại lên lầu mà không lục soát bên trong sảnh đường hay sao?

Chàng vội lưu thần lắng nghe.

Một tên dùng giọng Tiên Ti nói: "Trời nóng thế này thà đi ngâm nước còn hơn là ở đây phơi nắng đến dở sống dở chết".

Một tên khác tiếp lời: "Đừng mừng sớm quá, người cũng đâu thể ngâm trong nước cả ngày được, cứ thử mặc áo da trâu này vào rồi bò lên bờ xem, người sẽ biết mùi vị thế nào!".

Yến Phi lập tức hiểu ra, đám binh sĩ này không phải đến đây vì chàng, địch nhân vẫn chưa phát hiện ra sự xâm nhập của chàng, chúng chỉ đến để lấy đồ lặn ở trên lầu để chuẩn bị cho hành động đặc biệt gì đó ở Dĩnh Thủy.

Yến Phi thoáng động tâm. Nếu muốn an nhiên rời khỏi đây, rồi đường hoàng trở lại thì đây là cơ hội tốt nhất.

Nghĩ tới đây, chàng vội lấy lại tinh thần, thò đầu ra ngoài quan sát.

Địch nhân lần lượt lên lầu, không có tên nào liếc mắt nhìn về phía chàng lấy một cái. Yến Phi đợi tên cuối cùng vào cửa, liền lách ra, đi theo sau chúng lên lầu.

oOo

Mộ Dung Chiến vừa gầm lên một tiếng hạ lệnh, năm ngàn chiến binh Hoang nhân lập tức biến hóa trận thế, thuận bài trận ở hai cánh di động nhanh chóng, chuyển sang bảo vệ hai phía đông tây của Trần Hoàng Cương.

Hình thế Trần Hoàng Cương thập phần hiểm yếu, ba mặt là dốc đứng, mặt hướng về Biên Hoang Tập là cao nhất, cách mặt đất tới hơn mười trượng, chỉ có dốc ở mặt nam là tương đối thoải, là con đường duy nhất để lên đến đỉnh. Sau khi biến trận, tình thế của quân Hoang nhân trở thành dựa lưng vào Trần Hoàng Cương mà cố thủ, không còn phải lo lắng phía sau nữa.

Hơn ngàn quân lưu lại phía sau lúc này đã phân ra ba trăm người phóng lên đồi cao rồi tung mình xuống ngựa, đến vị trí đã đặt trước, dương hơn trăm cây nỏ lớn đã chuẩn bị sẵn lên, hai trăm người còn lại thì chuyển nhau Hỏa Thạch Độc Yền Tiễn, và điểm hỏa, tất cả đều nhịp nhàng trật tự, nhanh mà không loạn, chúng tỏ Mộ Dung Chiến luyện binh tuyệt đối không tầm thường.

Kỵ binh của địch nhân đang triển khai chiến thuật công kích, năm ngàn quân địch tiến lên theo hình dẻ quạt, các quân sĩ đi trước đều cầm thuẫn mây lớn để chắn tên. Đây là chiến thuật sở trường nhất của người Hồ, sau đợt xung phong hãm trận đầu tiên, sẽ bao vây khắp trận địa của đối phương, liên tiếp tấn công từ bốn phương tám hướng, chờ quân địch bắn hết tên, sức cùng lực kiệt rồi mới ra đòn quyết định.

Chiến thuật này vốn là vạn vô nhất thất, bởi Hoang nhân là lao sư viễn chinh, còn chưa khôi phục nguyên khí, trận cước chưa ổn định, làm sao có thể chống đỡ được sự tấn công mãnh liệt của địch nhân với ưu thế vượt trội về binh lực cho được?

Hai ngàn kỵ binh địch nhân ở phía bắc lại theo một trận pháp khác, từ từ tiến lên, chậm mà không gấp, đội hình đông mà không tán, ba hàng đầu giơ cao thuẫn bảo hộ người và ngựa, các binh sĩ phía sau dương cung đáp tiễn, chầm chậm bức tới, bước đi hết sức trầm ổn.

Mộ Dung Chiến hiên ngang đứng trên Trần Hoàng Cương, thần định khí nhàn, oai phong như thiên tướng giáng phàm, khoe miệng hốt nhiên nở một nụ cười khinh khỉnh, quát lớn: “Thốn bộ nan”.

Hơn năm mươi chiến sĩ sớm đã chuẩn bị Thốn bộ nan trong tay, nghe lệnh lập tức đồng thanh hét vang, ném về phía địch nhân đợt “Thốn bộ nan” đầu tiên. Bọn họ đều là những chiến sĩ có lực tay mạnh nhất, thêm vào ưu thế từ cao ném xuống, nên tầm xa có thể lên đến năm, sáu trăm bước, tạo thành một bức tường ngăn trở bước tiến của địch nhân.

Đợt Thốn bộ nan này đã được cải tiến đặc biệt, hai bên đều có đinh nhọn hướng lên trên, bất luận là mặt nào cắm xuống đất thì cũng đều có đinh chống lên trời.

Chiều này dường như đã nằm ngoài ý liệu của địch nhân, khiến chúng không kịp tránh né, tuyệt diệu nhất chính là chỉ có những tên đi phía trước mới hiểu có chuyện gì xảy ra, còn đám ở phía sau thì vẫn cứ cầm đầu xung trận, làm những tên phía trước có muốn dừng cũng không thể.

Đợt Thốn bộ nan thứ hai được ném ra, kế đó là lượt thứ ba.

Những tên địch đầu tiên chỉ còn cách trận địa của Hoang nhân chừng bảy trăm bộ.

Hơn bảy trăm kỵ binh Hoang nhân còn lại, người người đều nghiêm trận chờ đợi, chỉ cần địch nhân hơi loạn, là sẽ lập tức y lệnh xông lên chém giết, làm rối loạn thế trận của đối phương.

Điều Mạnh lúc này đã phóng xuống triền dốc, hội hợp với cánh quân bảy trăm người này.

Mộ Dung Chiến lại hét lớn: “Châm lửa thần tiễn”.

Các chiến sĩ lại rầm rập tuân theo.

Địch nhân ở phía tây sớm đã rối loạn, đám binh sĩ phía trước đương nhiên là không chịu nổi lên đỉnh, nhưng cũng không thể thoái lui, đành tản sang hai phía, khí thế hùng dũng tựa lời đình lập tức tiêu giảm đi đáng kể.

Những kẻ phía sau không hề hay biết, thêm vào “Thốn bộ nan” lại bị cổ đại che phủ, nên vẫn điên cuồng xông về phía bọn họ.

Mộ Dung Chiến gầm lên như sấm: “Phóng thần tiễn!”.

Hơn trăm cây Hỏa Thạch Độc Yền Tiễn nhứt tề bắn ra, kéo theo một màn khói mù rải xuống đầu địch nhân bên dưới, tạo nên cảnh tượng hết sức tráng lệ huy hoàng.

Hỏa Thạch Độc Yền Tiễn vừa chạm đất, lập tức nổ tung thành từng đám khói đen lớn, nuốt chửng địch nhân vào trong.

Lũ ngựa không dừng lại được lập tức phát cuồng, hí lên thảm thiết, dẫm đạp lung tung, khiến địch nhân ngã bổ nhào bổ nhào.

Tiếp ngay sau đó, đợt Hỏa Thạch Độc Yền Tiễn thứ hai đã bắn tới, lần này là bắn lên cao, nên xạ trình càng xa hơn, những mũi thần tiễn cắm thẳng xuống giữa trận địa của quân địch.

Hàng trăm kỵ mã vẫn phóng được ra từ màn khói mù mịt, nhưng lũ ngựa đã như điên cuồng, không chịu nghe lời chủ nhân nữa, một số tên địch còn chảy hết máu mồm máu mũi, tinh thần hoảng loạn, có kẻ còn bị ngựa hất văng xuống đất.

“Phóng tiễn!”.

Các chiến sĩ bên dưới nghe lệnh, lập tức phóng tiễn như mưa về phía đám địch nhân đã không còn sức tránh né, nhất thời máu thịt tung tóe, khiến người ta không nỡ nhìn lâu.

Quân địch ở phía bắc thấy vậy thì vội vàng triệt thoái về phía sau, kỵ binh địch phía tây thương vong thảm trọng, cũng hốt hoảng thoái lui.

Mộ Dung Chiến thầm tiếc rẻ trong lòng, nếu không phải quân địch phía bắc hoàn toàn không hề tổn thất, hẳn đã ra lệnh phản kích toàn diện rồi, nhưng giờ thì chỉ biết điều mà dừng lại thôi. Cho dù thế nào thì hẳn cũng đã giữ được Trần Hoàng Cương mà không hề tổn thất chút binh lực nào.

Chiến quả như vậy cũng đủ để ăn nói với các huynh đệ rồi.

Mộ Dung Chiến nói: “Phóng pháo hoa báo hỉ đi!”.



Nữ binh phụ trách truyền tin nghe lệnh, liền lập tức chấp hành.

oOo

Đồ Phụng Tam thúc ngựa chậm chậm bên bờ Tây Dinh Thủy dẫn quân sĩ tiến về Biên Hoang Tập. Y không hề lo lắng vấn đề an toàn, vì hai cánh nhân mã của Mộ Dung Chiến và Thác Bạt Nghi cũng đủ để địch nhân phải vất vả ứng phó rồi, bọn chúng tuyệt đối không ngu ngốc đến nỗi công kích đại quân Biên Hoang đang khống chế cả hạ du Dinh Thủy.

Địch nhân căn bản không thể đột kích bọn y, bởi mạng lưới thám tử do Cao Ngạn chủ trì sớm đã nắm rõ tình hình cả một vùng rộng lớn lấy Biên Hoang Tập làm trung tâm, chỉ cần gió thổi cây động, các thám tử sẽ dùng phương pháp truyền tin từ xa để thông báo cho các lộ binh mã.

Hơi thở chiến tranh tuy mỗi lúc một gần, nhưng tâm thần y lại không nằm ở Biên Hoang, mà ngơ ngẩn nhớ về sự thay triều đổi đại từ hai trăm năm trước.

Bản thân y hoàn toàn không có được tầm nhìn xa như vậy, nhưng cuộc nói chuyện với Hầu Lượng Sinh trước khi rời khỏi Giang Lăng đã khơi gợi cho y nghĩ đến một đại kế mà xưa nay y chưa từng tưởng tượng ra hòng hoàn thành hồng đồ đại nghiệp đưa Lưu Dự lên làm Nam phương chi chủ.

Nhân vật được Hầu Lượng Sinh bội phục nhất là trí giả Tuân Húc thời Tam Quốc, người này vốn là mưu thần của Viên Thiệu, sau đó lại nhận thấy Viên Thiệu ngoài thì tỏ ra khoan dung, mà trong lòng thì ngấm ngấm đồ kỵ, dùng người mà không tin, chỉ tín nhiệm có mình đám tử đệ thân thích, khó lòng mà thực hiện đại nghiệp, nên đã bỏ hấn mà đi theo Tào Tháo. Chính nhờ y mà trong trận Quan Độ, Tào Tháo đã đại phá Viên Thiệu đặt nên nền móng cho bá nghiệp sau này.

Đây hoàn toàn không phải những lời bịa đặt nhất thời, đối chiếu với hoàn cảnh hiện tại của Hầu Lượng Sinh, lại càng có thể chứng minh tại sao Hầu Lượng Sinh lại cam nguyện mạo hiểm bội phản Hoàn Huyền. Nguyên nhân cực kỳ đơn giản, bởi vì họ Hầu chẳng những có lý tưởng, mà còn có cả kiến thức nữa.

Hầu Lượng Sinh đã chỉ ra từ khi Hán Vũ đế độc tôn Nho thuật, tất cả những tranh đoạt quyền lực chính trị, hưng vong của Ngụy Tấn, thực chất đều chỉ là vấn đề thắng bại trong cuộc chiến giữa các hào tộc Nho gia và hàn môn không thuộc Nho gia mà thôi.

Thời Đông Hán, các Nho gia hào tộc nổi lên, đạo quân thần, phụ tử đều theo học thuyết Nho gia, các quy tắc hành xử cũng phải tuân theo tiêu chuẩn của đạo đức Nho gia, gọi là hiếu lễ pháp, tu thân tề gia trị quốc mới bình được thiên hạ. Đem tư duy này để tuyển lựa nhân tài, gọi là “trung tích”, có được tuyển lựa hay không hoàn toàn phải dựa vào tên tuổi của hào tộc tiền cử, nên việc chọn hiền tài đã trở thành trò chơi giữa các hào tộc, đẩy bật những kẻ hàn môn không theo Nho giáo ra ngoài. Khi kiểu tuyển lựa này phát triển đến mức cực đoan thì đối lập giữa cao môn và hàn môn càng lúc kịch liệt, mâu thuẫn từ đó cũng mỗi lúc một nhiều.

Tào Tháo xuất thân ở chốn hàn môn, bản thân cũng là người hiểu biết, nên rất rõ tầm quan trọng của việc hủy diệt đi địa vị của đám Nho gia hào tộc, thế nên chỉ cần người tài, quan niệm kẻ có đức chưa chắc đã có tài, đả phá chế độ “trung tích” của triều Hán một cách toàn diện.

Nhưng cuộc đấu tranh giữa hàn môn và cao môn mới chỉ bắt đầu, sau khi Tào Tháo chết, kẻ xuất thân hào môn Tư Mã Ý đã nhân lúc con cháu họ Tào hôn ám mà đoạt đi hoàng quyền trong tay họ Tào, khôi phục lại thế cực cao môn đại tộc thống trị toàn cực như thời Đông Hán. Tào Tháo đả kích cao môn đại tộc quá kịch liệt, không lưu lại chút dư địa nên Tư Mã Ý soán Ngụy đoạt ngôi đã được những người này ủng hộ, hàn môn lại một lần nữa bị áp chế dưới chế độ Cửu Phẩm hoàn toàn bất công với họ.

Nhưng tình trạng bất công này cũng khó mà giữ được lâu, sự hủ hóa bên trong các cao môn đại tộc đã dẫn đến đại họa bị người Hồ xâm lăng, giờ Tấn thất đã đến giai đoạn cuối cùng, những kẻ đại biểu cho cao môn như Hoàn Huyền, Tư Mã Đạo Tử đều chỉ biết ăn chơi xa hoa, ác nghiệt chồng chất, quân dân phương Nam người người đều đang chờ đợi một luồng gió mới xuất hiện.

“Bùng!”.

Pháo hoa nổ tung trên bầu trời làm Đồ Phụng Tam giật mình trở lại với hiện thực, ngẩng đầu lên nhìn những tia sáng rực rỡ đủ sắc màu trên bầu trời.

oOo

Yến Phi dám trà trộn vào đám thủy binh này vì chàng nhận ra bọn chúng đều là những hảo thủ tinh thông thủy tính được tuyển lựa ra từ trong đám người Khương và người Tiên Ti, đa phần đều không quen biết nhau. Một điểm chứng minh cho suy nghĩ của chàng là

đối phương chỉ có một số tên quen biết nhau mới đùa cợt nói cười, đồng thời chàng nghe nói số y phục chịu nước này cũng chỉ mới được chuyển đến Biên Hoang Tập hai ba ngày nay mà thôi.

Chàng cũng nghĩ đến tình hình tồi tệ nhất là số trang bị chỉ vừa đủ cho số nhân thủ này sử dụng, không thừa đến nửa bộ, có điều như vậy cũng không có gì phải quá lo lắng, lúc đó nghĩ cách khác để rời khỏi Biên Hoang Tập cũng không phải là chuyện không thể nào. Nhưng khả năng này không lớn lắm, nói thế nào thì nói, chắc địch nhân cũng phải chuẩn bị một số trang bị tương đối lớn để còn bổ sung và thay thế mới được.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, Yến Phi đã lên đến tầng hai, trong lòng lập tức hoàn toàn yên tâm.

Y phục mặc dưới nước từng bộ từng bộ xếp dưới đất, một bên là vũ khí chuyên dùng dưới nước, như phân thủy thích để cận chiến dưới nước, đục và búa để đối phó với thuyền địch, còn có cả ống đồng dài đến nửa thước để nhô lên mặt nước hoán khí, trang bị đủ cho hai trăm người sử dụng.

Điều làm chàng an tâm nhất là không có ai chú ý đến vị khách không mời này, chúng nhân đều tự động thay đổi y phục, đội mũ trùm đầu chỉ để lộ đôi mắt, mũi và miệng.

Yến Phi cố ý trà trộn vào đám người Khương thay y phục, nhân lúc không ai chú ý đến mình, chàng liền nhét luôn Điệp Luyện Hoa vào dưới cửa sổ.

Sau khi thay xong trang phục, chàng đi theo cả đám địch nhân rời khỏi Thái Hoa Cư, đi qua Chung lâu quảng trường, tiến vào Đông đại nhai, đi về hướng Dĩnh Thủy. Chàng đi sau cùng, định thần lưu ý bố trí phòng ngự của địch nhân ở Đông đại nhai, đồng thời trong lòng cũng không khỏi lo lắng trước khi hành động sẽ bị tập trung huấn luyện một lượt, lúc ấy thì kẻ gian tế như chàng nhất định sẽ không thể ẩn mình được nữa.

Cả Biên Hoang Tập tựa như một cây cung đã kéo căng hết cỡ, kỵ binh đi đi lại lại từng đội một, trạm gác trùng trùng, tất cả các cửa sổ trên Đông đại nhai đều bị mở rộng, trong nhà và trên nóc nhà tạm thời vẫn chưa có địch nhân trấn thủ, nhưng Yến Phi có thể tưởng tượng khi trận chiến bắt đầu, địch nhân sẽ y theo kế hoạch mà bố phòng dựa trên tình hình của Biên Hoang, đặt trọng vũ khí tại những vị trí thích hợp, đưa bột đá lên những vị trí cao như nóc nhà, ứng biến linh hoạt, dùng những biện pháp hiệu lực nhất để đối phó với huynh đệ của chàng.

Sau khi đi qua cửa Đông, mùi vị quen thuộc của dòng Dĩnh Thủy ủa vào hai cánh mũi, Yến Phi đảo mắt một vòng quan sát cẩn thận, rồi lập tức thở hắt ra một tiếng nặng nề. Chỉ thấy bên bờ sông toàn là địch nhân đang nghiêm mật phòng thủ, tiền lâu san sát, máy bắn

đá và máy bắn tên được bố trí ở tất cả các vị trí chiến lược, ngoài ra còn có bốn cây cầu nổi nổi liền hai bờ, thanh thế kinh nhân, khiến cả chàng cũng không khỏi kinh tâm động phách.

“Xếp hàng!”.

Chúng nhân lập tức chia nhau xếp thành mấy hàng.

Yến Phi suýt chút nữa là phóng mình xuống nước để đào tẩu, cũng may là chàng phát giác ra đám binh sĩ này chỉ xếp hàng rất tùy tiện, không hề theo thứ tự đặc biệt nào, có thể là do đây là đội ngũ mới thành lập, huấn luyện chưa đủ hoặc giả không gian xung quanh bị giới hạn bởi máy bắn đã, tiền lâu, xe bắn tên nên không thể xếp hàng chỉnh tề được.

Cảm giác việc sắp thành mà hồng quả thật vô cùng khó chịu, Yến Phi đành quyết định đánh liều một phen, đứng luôn vào vị trí cuối cùng ở mé ngoài. Một gã “đồng bọn” đứng cạnh đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, rồi không hề để ý nữa.

Yến Phi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Hơn chục người cưỡi ngựa từ phía nam phóng dọc theo bờ Dĩnh Thủy tiến về phía họ, vừa thoáng nhìn, Yến Phi đã thầm kêu bất diệu, thì ra kẻ dẫn đầu chính là lão bằng hữu Tông Chính Lương của chàng.

Yến Phi chỉ biết thầm khẩn cầu ông trời đoái thương, hy vọng Tông Chính Lương chỉ tiện đường đi qua, chỉ tiếc là trời không chiều lòng người, họ Tông và đám thân vệ phóng đến trước mặt đội thủy binh thì liền kèm cương ngựa dừng lại.

Yến Phi thầm thở dài ngao ngán, loại cao thủ như Tông Chính Lương thì chỉ cần thoáng đảo mắt một vòng là có thể lập tức nhận ra chàng giữa đám binh lính người Tiền Ti và người Khương kia, huống hồ Tông Chính Lương lại còn là kẻ có nhãn lực tốt nhất của quân địch nữa.

Liệu trước khi đi có nên tiện tay giết luôn hấn hay không?

Yến Phi hơi nhích người một chút, để kẻ xếp hàng phía trước che đi nhãn tuyến của Tông Chính Lương, có điều chỉ sợ chiều này cũng chẳng có tác dụng gì mấy, vì hấn ngồi trên ngựa, hoàn toàn có thể nhìn thấy mặt tất cả những kẻ đứng dưới.

Đúng lúc quan trọng nhất này, thì bờ bên kia chợt rúc lên một hồi tù và dài, tiếng vó ngựa sầm sập như núi đổ, rõ ràng là phải có đến vài ngàn kỵ mã đang xung phong hăm trận.

Chúng nhân đều lộ thần sắc giới bị, người người đều hướng về phía bờ đối diện.

Yến Phi đưa mắt nhìn Tông Chính Lương, hấn cũng đang quay đầu nhìn sang bờ bên kia, hừ lạnh nói: “Bọn Hoang nhân đều tìm chết rồi!”.



Nói đoạn, hắn liền quay đầu lại, làm Yến Phi giật bắn mình rùn người xuống, tránh khỏi ánh mắt sắc bén của hắn.

Tông Chính Lương bị tiếng vó ngựa làm phân thần, không còn tâm trạng đầu mà điểm danh binh sĩ nữa, mà chỉ dùng Hán ngữ nói: "Tất cả hành động theo chỉ thị đã có, nhiệm vụ của các người là bảo vệ hàng rào ngăn sông, không để địch nhân phá hoại từ dưới nước, đã rõ chưa?".

Chúng nhân cùng hô vang: "Rõ!".

Tông Chính Lương lại quát: "Hành động!".

Chúng nhân liền dạ vang một tiếng, quay người đi về phía nam, chạy dọc theo bờ Dĩnh Thủy đến chỗ hàng rào ngăn sông.

Yến Phi thâm tạ ơn trời đất, vội vàng cúi đầu chạy theo cả đội, trong lòng bắn khoăn không hiểu bờ bên kia đã xảy ra chuyện gì. Trong thời tiết này mà tấn công phòng tuyến bên bờ Đông của quân địch thì thật chẳng khác gì là đâm đầu vào chỗ chết.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, việc quan trọng nhất bây giờ là chàng phải tìm cách gặp được Lưu Dự, cho gã biết tình hình ở đây thế nào.

- o O o -